

POROČILO O UPORABI PRAVA EU

Datum: .....

Študentka: .....

E-mail naslov: .....

Sodišče: Upravno sodišče v Ljubljani

Opravična številka spisa: IU 1800/2014

Stranke:

a) **tožeča stranka:** ....

b) **tožena stranka:** .....

Zaradi: azila

1) Dejansko stanje

Dne 12. 3. 2014 je ..... pri Ministrstvu za notranje zadeve vložil prošnjo za priznanje mednarodne zaščite.

Ministrstvo za notranje zadeve je dne 26. 6. 2014 izdalo sklep št. 2142-61/2014/7, s katerim je odločilo, da Republika Slovenija ne bo obravnavala prošnje, saj bo imenovani predan Republiki Bolgariji, ki je odgovorna država članica za obravnavanje te zadeve. Prošilec je namreč že bil vnesen v Centralno bazo EURODAC, dne 16. 10. 2013, s strani Republike Bolgarije, kot tujec, ki so ga pristojni nadzorni organi prijeli zaradi ilegalnega prehoda meje, ko je prišel iz tretje države in ga niso poslali nazaj. Čeprav v Republiki Bolgariji ni zaprosil za mednarodno zaščito, je Republika Bolgarija odgovorila, da ga bo, kot pristojna država članica obravnavala. Prošilec je zatrjeval sistemske pomanjkljivosti azilnega sistema v Republiki Bolgariji. Dokazoval je nečloveško in poniževalno ravnanje, ki ga je tam prenašal. Na slabo stanje azilnega sistema v Republiki Bolgariji, po njegovem mnenju, kaže tudi vrsta poročil s strani uveljavljenih in specializiranih organizacij s področja azila, med njimi tudi operativni plan za reševanje krize na področju azilnih postopkov v Republiki Bolgariji, ki ga je EASO sklenil z vlado Republike Bolgarije.

Prošilec je pri Upravnem sodišču vložil tožbo in zahtevo za izdajo začasne odredbe do izdaje pravomočne sodbe, zoper sklep št. 2142-61/2014/7. Upravno sodišče je s sodbo IU 1196/2014-9, z dne 25. 7. 2014, tožbi ugodilo in odločilo, da se zadeva vrne Ministrstvu za notranje zadeve v ponoven postopek. Tožena stranka je zaradi napačne uporabe materialnega prava nepopolno ugotovila dejansko stanje in kršila pravila postopka. Prav tako je Upravno sodišče ugodilo njegovi zahtevi za izdajo začasne odredbe.

Dne 8. 8. 2014 je tožena stranka vložila pritožbo na odločitev Upravnega sodišča. Vrhovno sodišče je pritožbo sprejelo in s sodbo št. IU 1196/2014-14, z dne 11. 9. 2014, zavrnilo pritožbo in potrdilo izpodbijano sodbo.

Ministrstvo za notranje zadeve je v ponovnem odločanju o zadevi priznanja mednarodne zaščite, dne 23. 10. 2014, izdalo sklep št. 2142-61/2014/22 (1313-05), s katerim je zopet odločilo, da Republika Slovenija ne bo obravnavala prošnje za mednarodno zaščito, saj bo imenovani predan Republiki Bolgariji, ki je odgovorna država članica za obravnavanje njegove prošnje za mednarodno zaščito.

Dne 13. 11. 2014 je zato prosilec pri Upravnem sodišču vložil tožbo in zahtevo za izdajo začasne odredbe do izdaje pravnomočne odločbe, zoper sklep št. 2142-61/2014/22 (1313-05).

Upravno sodišče je sklenilo, da se zahtevi za izdajo začasne odredbe ugodi tako, da se izvršitev izpodbijanega sklepa Ministrstva za notranje zadeve z dne 23. 10. 2014, odloži do pravnomočne odločitve o tem upravnem sporu.

2) Uporaba prava

V konkretnem primeru se uporabi pravni predpis Unije, in sicer se uporabi Uredba (EU) št. 604/2013.¹

3) Obrazložitev

Uredba je splošen in v celoti zavezujoč pravni predpis, ki je naslovljen na vse države članice. Uporablja se neposredno, kar pomeni, da začne veljati takoj v vseh državah članicah in postane del nacionalne zakonodaje, ne da bi nacionalni organi za to morali sprejeti kakšen zakonodajni ukrep.

Uredba (EU) št. 604/2013 oziroma Dublinska (III) uredba določa podrobna pravila za vzpostavitev meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državlján tretje države ali oseba brez državljanstva.

Dublinska (III) uredba v drugem odstavku 3. člena določa, da, če predaja prosilca v državo članico, ki je bila prvotno določena za odgovorno, ni mogoča zaradi utemeljene domneve, da v tej državi članici obstajajo sistemske pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom in pogoji za sprejem prosilcev, ki bi lahko povzročile nevarnost nečloveškega ali poniževalnega ravnanja v smislu 4. člena Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, država članica, ki izvede postopek določanja odgovorne države članice, še naprej preučuje merila iz poglavja III, da bi ugotovila, ali je mogoče določiti drugo državo članico kot odgovorno.

V tem primeru je treba upoštevati sistemske pomanjkljivosti, saj prosilec uveljavlja ugovor sistemskih pomanjkljivosti v azilnem postopku v Republiki Bolgariji v smislu te določbe. Prosilec je namreč zatrjeval in dokazoval obstoj takih domnev.

Iz te določbe (drugi odstavek 3. člena) ne izhaja diskrecijska pravica države, pač pa njena zaveza, da prosilca ne vrača v državo članico, v kateri obstajajo sistemske pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom. Zato mora država članica, ki izvede postopek določanja odgovorne države članice, še naprej preučevati merila iz poglavja III, da bi ugotovila, ali je mogoče določiti drugo odgovorno državo članico.

V poglavju III so določena pravila za določanje odgovorne države članice, ki jih moramo uporabiti v vrstnem redu, kot so navedena v poglavju.

---

¹ Uredba (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državlján tretje države ali oseba brez državljanstva (Uradni list EU, št. L180/31 z dne 29. 6. 2013), v nadaljevanju Dublinska (III) uredba.

Za konkreten primer se uporabi 13. člen Dublinske (III) uredbe.

Glede na prvi odstavek 13. člen Dublinske (III) uredbe je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna tista država članica, za katero se na podlagi dokazov ali posrednih okoliščin ugotovi, da je prosilec ob prihodu iz tretje države nezakonito prečkal njeno mejo po kopnem, morju ali zraku. Vendar pa njena odgovornost preneha 12 mesecev po datumu nezakonitega prehoda meje. Prosilec je v Republiko Bolgarijo prišel 16. 10. 2013, zato je odgovornost Republike Bolgarije za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito v vsakem primeru prenehala dne 16. 10. 2014.

Naprej pa drugi odstavek 13. člena Dublinske (III) uredbe določa, da kadar države članice ni mogoče ali je ni več mogoče šteti za odgovorno v skladu s prejšnjim odstavkom in če se na osnovi dokazov ali posrednih okoliščin ugotovi, da je prosilec, ki je vstopil na ozemlja držav članic nezakonito ali za katerega ni mogoče ugotoviti okoliščin vstopa, pred vložitvijo prošnje v državi članici živel nepretrgoma vsaj pet mesecev v državi članici, je ta država članica odgovorna za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito. Prosilec v Republiki Sloveniji živi že od dne 12. 3. 2014, kar pa je že več kot pet mesecev.